

POSTANOWIENIE

Dnia 25 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Bednarek

w sprawie dyscyplinarnej prokuratora w stanie spoczynku

M. S. J.

po rozpoznaniu w Izbie Dyscyplinarnej na posiedzeniu niejawnym

w dniu 25 maja 2020 r.

wniosku o zwrotu kosztów podróży

na podstawie. 618 § 1 pkt 3 kpk w zw. 618a § 1, 2 w zw. z 618b § 1, 2,3

w zw z art. 171 pkt 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2017 r. poz.1767)

postanawia:

uwzględnić wniosek o zwrot kosztów podróży oraz utraconego zarobku i przyznać oraz wypłacić ze Skarbu Państwa na rzecz świadka A. W. kwotę 234, 24 zł groszy tytułem poniesionych kosztów podróży i 82, 31 zł tytułem utraconego zarobku, łącznie 316,55 zł (trzysta szesnaście złotych pięćdziesiąt pięć groszy)

UZASADNIENIE

Świadek A. W. stawiał się na wezwanie Sądu w dniu 17 grudnia 2019 r. Świadek zwrócił się o zwrot kosztów podróży i utraconego zarobku. Świadek wskazał, że stawiając się na wezwanie Sądu pokonał drogę 280 km w obie strony, samochodem marki H.. Ustając wysokość należnych kosztów, Sąd uwzględnił stawkę kilometrową wynikającą z rozporządzenia Ministra Infrastruktury z 25.03.2002 r. w sprawie warunków ustalania oraz sposobu dokonywania zwrotu kosztów używania do celów służbowych samochodów osobowych, motocykli i

motorowerów niebędących własnością pracodawcy (Dz.U. poz. 271 ze zm.). W związku z powyższym, przyznana w zakresie kosztów podróży kwota stanowi iloczyn przejechanych kilometrów, i wynikającej z ww. rozporządzenia stawki kilometrowej w przypadku samochodów osobowych o pojemności silnika powyżej 900 m³ (280 km * 0,8358 zł).

Przyznany świadkowi zwrot utraconego zarobku obliczony został z uwzględnieniem art. 618 b § 2 i 3 k.p.k. Zgodnie z brzmieniem ww. przepisu wynagrodzenie za utracony zarobek lub dochód za każdy dzień udziału w czynnościach postępowania przyznaje się świadkowi w wysokości jego przeciętnego dziennego zarobku lub dochodu. W przypadku świadka pozostającego w stosunku pracy przeciętny dzienny utracony zarobek oblicza się według zasad obowiązujących przy ustalaniu należnego pracownikowi ekwiwalentu pieniężnego za urlop. Górną granicę należności, o których mowa, stanowi równowartość 4,6% kwoty bazowej dla osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe, której wysokość, ustaloną według odrębnych zasad, określa ustawa budżetowa. W przypadku gdy ogłoszenie ustawy budżetowej nastąpi po dniu 1 stycznia roku, którego dotyczy ustawa budżetowa, podstawę obliczenia należności za okres od 1 stycznia do dnia ogłoszenia ustawy budżetowej stanowi kwota bazowa w wysokości obowiązującej w grudniu roku poprzedniego. Obecnie kwota ta stanowi zgodnie z art. 9 ust. 1 pkt 2 lit. a ustawy budżetowej na rok 2019 z dnia 16 stycznia 2019 r. - 1 789,42 zł. Jak wynika z projektu ustawy budżetowej na rok 2020, wspomniana powyżej kwota bazowa nie uległa zmianie. W związku z czym 4,6 % ww. sumy to kwota 82,31 zł.

Uznając poniesione koszty za zasadne, Sąd orzekł jak w sentencji.